

Po delší pauze jsem navštívil kavárničku Caféidoscop v Lazarské ulici v Praze 1. Ten večer bylo 8. října 2008 a svátek měly všechny dívky a ženy jménem Věra. To starobylé jméno bylo i důvodem, proč jsem v půl osmé večer zasedl k jednomu ze stolků. Navíc jsem seděl ve velmi dobré společnosti, protože židli vedle mě obsadil Milan Dvořák, který se svými pořady má v kavárničce domovské právo. Jenže ten večer byl Milan Dvořák, který v noci a brzy ráno tlumočil v České televizi, jen v roli diváka. Důvodem této, pro něj v Caféidoscopu ne tak časté role, byla jeho jevištní partnerka [Věra Slunéčková](#), která měla premiéru svého sólového písničkářského pořadu s názvem *Mainstream*.

Loňského roku křtila Věra Slunéčková své CD a knihu s názvem ***Zakládající listiny***. Tentokrát se oslavenkyně Věra rozhodla, že na program budou jen písně z její hudební a textařské dílny. Jenže, k mému překvapení, to nebyla pouhá repríza písniček z jejího CD. Věra Slunéčková, jak mi řekla, změnila zaměstnání a učí děti na základní umělecké škole. Tam se cítí dobře, a snad i to bylo důvodem, že v letošním roce napsala řadu nových písní, z nichž některé doposud slyšel jen Milan Dvořák. Několikrát jsem napsal, že Věra Slunéčková nosí své příjemní skutečně jako "jméno - znamení". Nikdy jsem ji neviděl jinak, než usměvavou a její usměvavá tvář přenáší energii i na diváky.

V první části pořadu "přehrála" Věra Slunéčková, myslím, celou svou desku. U každé písničky přidala kratičký úvodní komentář. Bez něj samozřejmě nelze někdy pochopit, co bylo inspirací. Věra Slunéčková prožila své dětství na pražském venkově, kde dnes stojí panelové domy. Takových míst bylo v Praze spousty a jako Pražák jsem sledoval postupné přeměny krajiny plné kyték a stromů v noclehárny. Z té doby je i píseň o ovečce, kterou autorka skutečně doma měla. Některé písně jsou vzpomínkou na ty, kteří už nejsou, například na zemřelého "ogara" Juru Demela. Milan Dvořák mi u stolku prozradil, že tento, pro širší veřejnost neznámý člověk, objevil mimo jiné i autora Zápisníku zmizelého, zhudebněného Leošem Janáčkem. A tak v první části šla píseň za písní: o době flanelových pyžam a košil, o vzpomínce na Francii s jednou slokou v té krásné řeči, o marnosti a odcházení, kdy "*levá, pravá jdou a jdou a stejně vše končí*", o domu jménem děda, kde funguje dětská fantazie.

Po přestávce pak zněla letošní tvorba autorky. Nevím jak ostatní diváci v Caféidoscopu, ale ty nové písně pokládám za kvalitativní krok vpřed. Tématicky opět různorodé, ale za každou si autorka a interpretky viditelně stojí. Některé se dají zpívat při prvním poslechu, tedy alespoň v refrénu.

Věra Slunéčková, známá spíše jako "neviditelná", tedy rozhlasová herečka, dala ten večer

Hlavní proud Věry Slunéčkové

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Středa, 17 Prosinec 2008 04:00

znovu najevo svou všestrannost. Její Mainstream je zcela osobitým hudebním a textařským proudem, nabitým prožitky, velkým básnickým talentem autorky i silným a velmi milým projevem plným radosti z pocitu, že hovoří k lidem, kteří vnímají a cítí stejně jako ona. Písně Věrky Slunéčkové nejsou určeny pro velká pódia. Jsou intimním setkáním s blízkými dušemi, které si mají co říci i bez zbytečné pompy a gest, jsou kusem lidství, které se z naší doby dost vytrácí. Za takový mainstream budme vděční. Jen doufám, že nové písně Věry Slunéčkové nezůstanou jen v úrovni koncertů a stanou se i zvukovým záznamem.